

Arrest

**nr. 54 378 van 14 januari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 oktober 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Volgens de verklaringen van de verzoekende partij komt zij op 21 december 2009 het Rijk binnen en verklaart zij zich dezelfde dag vluchteling.

Aan de Poolse autoriteiten wordt een verzoek tot overname gericht op grond van artikel 16.1. (c) van de Verordening 2003/343/EG van 18 februari 2003 houdende vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, dat door een onderdaan van een derde land in een lidstaat van de EU is ingediend (hierna: de Verordening 343/2003).

Op 27 januari 2007 delen de Poolse autoriteiten mee dat ze instemmen met de overname van de verzoekende partij.

Op 23 maart 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 juli 2010 wordt aan de Poolse autoriteiten meegedeeld dat de echtgenote van de verzoekende partij zwanger is, dat ze het vliegtuig niet kan nemen en dat daarom de overname dient uitgesteld te worden.

Op 23 september 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren.

Op 23 september 2010 deelt de verwerende partij aan de Poolse autoriteiten mee dat de echtgenote van de verzoekende partij bevallen is en vraagt ze of de Poolse autoriteiten eveneens instemmen met de overname van de dochter van de verzoekende partij.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 4 oktober 2010 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater). De verzoekende partij werd hiervan dezelfde dag in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“Betrokkene heeft op 21/12/2009 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene verklaarde op dezelfde dag in België te zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn op 07/02/1977.

Betrokkene verklaart tijdens zijn interview op de dienst Vreemdelingenzaken van 13/01/2010 dat hij samen met zijn vrouw M. Y. (...) (°15/03/1979) en hun kinderen naar Polen reisde en er op 15/11/2009 een asielaanvraag indiende. Betrokkene verklaart dat hij er tot 20/12/2009 bleef en vervolgens doorreisde naar België.

Op basis van de verklaringen werd op 22/01/2010 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 27/01/2010 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd. Ook zijn echtgenote en de minderjarige kinderen zijn het voorwerp van een terugnameakkoord met Polen. Wegens de zwangerschap van de echtgenote van betrokkene werd de termijn om betrokkene aan Polen over te dragen verlengd. Op 06/08/2010 beviel zij van een vierde kind, M. A. M. (...). Polen heeft op 24/09/2010 eveneens ingestemd met de terugname van A. (...).

In casu dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Wanneer betrokkene de vraag gesteld wordt waarom hij precies in België zijn asielaanvraag wou indienen, antwoordt hij: “België is het centrum van Europa. Ik heb behandeling nodig. Ik ben HIV-positief en ik denk dat ik ook hepatitis C heb. (...) In Polen werd geen aandacht besteed aan onze medische problemen.” Verder verklaart hij nog: “In Polen wilde men zelf geen bloed afnemen van mij.” Ten eerste dient te worden opgemerkt dat het feit dat betrokkene naar België wou komen omdat hij België het centrum van Europa vindt, geen afbreuk doet aan het feit dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Wat betreft de medische problematiek merken we het volgende op. Betrokkene diende op 22/03/2010 een aanvraag in tot regularisatie op basis van

artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ongegrond verklaard op 23/09/2010. Hierin werd het volgende gesteld: "De ambtenaar-geneesheer evalueerde deze gegevens op 10/06/2010 en concludeerde dat rekening houdende met de beschikbare medicatie en mogelijkheden tot behandeling in het land van overname, namelijk Polen (zie medische informatie Polen in administratief dossier DVZ), er zijn inziens vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Polen." Er zijn dus geen aanwijzingen dat betrokkene niet zou kunnen reizen. Wat betreft de bewering van betrokkene dat men in Polen geen aandacht besteedde aan zijn medische problemen en dat men er geen bloed wou afnemen, dient te worden opgemerkt dat het op zijn minst merkwaardig te noemen is dat betrokkene deze verklaringen liet optekenen terwijl zijn echtgenote tijdens haar verhoor net verklaart dat uit een bloedafname in Polen net bleek dat zij en haar man HIVpositief zouden zijn. Omwille van deze toch wel sterk tegenstrijdige verklaringen tussen betrokkene en zijn echtgenote kan er weinig geloof gehecht worden aan de bovenstaande beweringen van betrokkene. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, enkel een zus in Oostenrijk. Zij zou daar met haar man en kinderen verblijven. Echter, betrokkene kent geen familienaam van zijn schoonbroer, kent evenmin de stad waar ze zou verblijven en weet evenmin hoeveel kinderen ze heeft (3 of 4). Een behandeling op basis van art 7 of 15 is derhalve niet aan de orde.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.c van Verordening (EG) Nr. 343 en moeten betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de tien (10) dagen verlaten. Hij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3.4. van de Verordening 343/2003, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurs-handelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het beginsel van behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsplicht. In het middel zelf voert ze de schending van artikel 19.4 van de Verordening 343/2003 aan.

2.1.1. De verzoekende partij citeert artikel 3.4. van de Verordening 343/2003 en stelt dat ze nooit een gelijkaardige bijlage ontvangen heeft. Voorts voert ze de schending van artikel 19.4 van de Verordening 343/2003 aan, daar de Poolse autoriteiten reeds op 28 januari 2010 instemden met het verzoek tot terugname en de termijn van zes maanden reeds verlopen is. De verzoekende partij meent dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielaanvraag. Bovendien stelt de verzoekende partij dat zij niet op de hoogte gebracht werd van de verlenging van de termijn, waardoor zij niet in staat was om op gepaste wijze op te treden tegen haar administratieve situatie. Ook wordt in de bestreden beslissing niet vermeld wanneer de terugnametermijn verlengd werd.

In een tweede onderdeel van het middel stelt de verzoekende partij dat niet dienstig verwezen kan worden naar de beslissing inzake haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, daar deze niet definitief is. Ook werd er een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingediend tegen deze beslissing.

In een derde onderdeel van het middel stelt de verzoekende partij dat zij op 30 september 2010 aanvullende documenten heeft ingediend met betrekking tot de medische verzorging in Polen.

In een vierde onderdeel van het middel voert de verzoekende partij de schending van artikel 3 EVRM aan. De verzoekende partij zet haar betoog als volgt uiteen:

"Eerste grief

Artikel 3, 4. van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Publicatieblad Nr. L 050 van 25/02/2003 bh, 0001 - 0010) bepaalt dat:

"4. De asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan".

Verzoeker kreeg nooit een gelijkaardige bijlage betekend hem zeggende dat er een verzoek tot terugname gedaan werd aan Polen. Nog minder kwam verzoeker te weten dat Polen wel degelijk het terugwijzingsland zou zijn of worden.

De schending van dit artikel is in verband te stellen met de schending van artikel 19.4 van de 343/2003 Verordening krachtens dewelke:

"4. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, berust de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend. Indien de overdracht wegens detentie van de asielzoeker niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de asielzoeker onderduikt".

Aangezien de Poolse autoriteiten reeds op 28 januari 2010 instemde met het verzoek tot terugname, zou de termijn van zes maanden reeds verlopen zijn en zou België verantwoordelijk zijn voor de asielaanvraag van verzoeker.

Verzoeker verneemt via de bestreden beslissing dat er een verlenging van de zes maanden termijn gevraagd werd.

Noch verzoeker, noch zijn advocaat waren hiervan op de hoogte, zodanig dat beiden er van uitgingen dat de asielaanvraag door België behandeld ging worden. Op die manier belet de Belgische staat om een gepaste houding te hebben ten opzichte van c.e administratieve situatie van verzoeker. Nochtans, was verweerder op de hoogte van de identiteit van de advocaat aangezien deze naar de Dublin Cel schreef op datum van 9 februari 2010 en 22 maart 2010.

Bovendien vermeldt de bestreden beslissing niet wanneer de overdrachtstermijn verlengd werd zodat ook niet Uw Raad in staat gesteld wordt om de naleving van c.e termijnen na te gaan.

Verwerende partij schendt bijgevolg artikel 3.4 en 19.4 van de Verordening 343/2003 evenals de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht zoals omschreven in het middel.

Tweede grief

Verwerende partij is van mening dat ze een afdoende motivering aflevert door te verwijzen naar de beslissing van 23 september 2010 aangaande de aanvraag 9 ter die Ingediend werd op 22 maart 2010.

Niettemin, kan er niet dienstig verwezen worden naar deze beslissing aangezien die nog niet definitief en tevens voor Uw Raad aangevochten werd.

De motivering houdt bijgevolg geen rekening met al de elementen van de zaak en werd niet afdoende gemotiveerd.

Derde grief:

Naast het feit dat verwerende partij verwijst naar een beslissing waartegen het beroep hangend is en dus niet definitief is, is de bewering volgens de welke medische, verzorging beschikbaar is voor verzoeker in Polen gesteund op een onderzoek van de dokter ambtenaar van 10 juni 2010.

Niettemin, heeft verzoeker aanvullende documenten laten opsturen naar verwerende partij op 30 september 2010 via zijn raadvrouw.

Dit was een actualisatie van de nodige verzorgingen die verzoeker moest ondergaan.

Deze documenten werden per fax gestuurd, en het bewijs van zending vermeldt dat er 27 pagina's gefaxt werden, waaronder twee medische getuigschriften die aantonen dat verzoeker en zijn vrouw zich aan een zéér stricte behandeling moeten houden (stuk 2).

Bovendien, verwijst verzoeker naar een arrest van Uw Raad waarbij de bestreden beslissingen geschorst (RvV 39.975, 9 maart 2010) en vernietigd (RvV 42.286, 26 april 2010) werd omdat Dienst vreemdelingenzaken had nagelaten de 9ter te bestuderen bij de aflevering van de bijlage 26quater.

In casu werden de laatste medische elementen, nochtans aan verwerende partij overgemaakt, niet onderzocht door verwerende partij en niet eens vermeld in de beslissing van 4 oktober.

Bijgevolg, werd weer de motiveringsplicht zoals omschreven in het middel geschonden.

Vierde grief:

Verzoeker is van mening dat een uitzetting naar Polen een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken, gezien het gebrek aan de nodige behandeling.

Volgens de Raad van State, «il doit être tenu compte de la gravité de l'état de santé de sa personne, de la possibilité d'un retour vers le pays d'origine sans compromettre le traitement, de savoir si les médicaments sont disponibles et de l'existence de soins adéquats et financièrement accessibles. (Conseil d'Etat, arrêts n° 80.407 du 25 mai 1999 et du 22 juillet 1998, JLMB 1998, p.1562).

De vereniging Forumréfugiés heeft aangeduid dat: «Les demandeurs d'asile qui sont transférés vers la Pologne dans le cadre de Dublin peuvent être placés en détention, notamment s'ils avaient précédemment enregistré une demande d'asile, parfois pour des périodes très longues (jusqu'à 10 mois). Dans ces cas là, l'accès au système de santé et à une assistance est difficile...»,

Dezelfde Forum beschrijft als volgt de medische opvang in Polen: « La prise en charge médicale, financée par l'Office des étrangers qui a signé un contrat avec le Fonds National de Santé, demeure insuffisante aussi mais dans les centres de détention que les centres d'accueil, notamment en matière de traitement des troubles psychologiques ou du sida en pratique, il semble que les médecins ne soient pas toujours présents dans les centres d'accueil ou de détention. Il n'existe d'ailleurs pas de personnel et de structures spécialisés dans le domaine des traumatismes psychologiques et des séquelles de tortures, malgré les besoins importants de la population tchétchène» Bron: <http://www.forumrefugies.org/fr/content/view/full/2539>

Reëel risico te worden onderworpen aan slechte behandelingen in geval van uitvoering van de bestreden beslissing.

Het arrest geveld in Algemene vergadering deze 26 maart 2010 (RVV n° 40963) haalt c.e volgende rechtsleer en rechtspraak aan: "Het bestuur mag derhalve uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar Griekenland dient te begeven of kan teruggeleid worden, geen aanleiding geeft tot inbreuken op fundamentele rechten (zie ook J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijs Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004,210).

Voormeld vermoeden is weerlegbaar. Het is in principe aan de verzoekende partij om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een slechte behandeling. Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd is het aan de regering om bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (cf, EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 77)."

Ter gelegenheid van de zaak VENKADAJALASARMA v. THE NETHERLANDS (Application no. 58510/00, 17 February 2004), verduidelijkt het EHRM dat: § 62. Ill-treatment must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this minimum is relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment, its physical and mental effects and, in some cases, the sex, age and state of health of the victim (see, among other authorities, Ireland v. the United Kingdom, judgment of 18 January 1978, Series A no. 25, p. 65, § 162).

63. In determining whether it has been shown that the applicant runs a real risk, if expelled to Sri Lanka, of suffering treatment proscribed by Article 3, the Court will assess the issue in the light of all the material placed before it, or, if necessary, material obtained proprio motu. Further, since the nature of the Contracting States' responsibility under Article 3 in cases of this kind lies in the act of exposing an individual to the risk of ill treatment, assessed primarily with reference to those facts which were known or ought to have been known to the Contracting State at the time of the expulsion (see Vilvarajah and Others v. the United Kingdom, 30 October 1991, Series A no. 215, p. 36, § 107, and H.L.R. v. France, 29 April 1997 Reports 1997-111, p. 758, § 37).

Het is onmogelijk om het bewijs te brengen van een toekomstige situatie.

Het EHRM is hiervan bewust en spreekt van een "violation potentielle" in de zaak Jabaric/ Turkije van 11 juli 2000.

Om deze mogelijke schending aan te tonen, herhaalt verzoeker wat hij reeds ter: gelegenheid van zijn Dublin interview verklaarde.

Verzoeker verklaarde dat er in Polen geen aandacht besteed werd aan hun medische problemen.

Ze hebben de situatie zelf meegemaakt en weten dat ze daar niet op een afdoende wijze behandeld zullen worden. Daarom komen ze ook naar België. De ernst van hun ziekte wordt door niemand betwist.

Uit het rapport van de vereniging Forumréfugié kan afgeleid worden dat verzoeker, als Tsjetsjeense ernstig zieke asielzoeker, deel uitmaakt van een welbepaalde groep die systematisch ondergeschikt is aan slechte behandelingen. Verzoekers behoren tot de groep personen van Tsjetsjeense origine die een ernstige ziekte hebben en die een internationale bescherming vragen in Polen. Dit kan niet betwist worden. Evenmin kan betwist worden dat deze groep "is systematically exposed to a practice of ill-treatment" of allermindst niet over een kwaliteitsvolle en afdoende behandeling kunnen beschikken. Bijgevolg, dient de volgende rechtspraak toegepast te worden:

Saadi c Italië (Requête no 37201/06)

§ 132. Dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la Cour considère que la protection de l'article 3 de la Convention entre en jeu lorsque l'intéressé démontre, (...), qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé. Abdolkhani & Kariminia v Turkey (Application no. 30471/08)

§ 75. In cases where an applicant alleges that he or she is a member of a group systematically exposed to a practice of ill-treatment, the protection of Article 3 of the Convention enters into play when the applicant establishes that there are serious reasons to believe the existence of that practice and his or her membership of the group concerned (see Saadi, cited above, § 132). In such circumstances, the

Court would not insist that the applicant show the existence of further special distinguishing features if to do so would render illusory the protection afforded by Article 3. This will be determined in the light of the applicant's account and the information on the situation in the country of destination in respect of the group in question."

2.1.2. De verwerende partij zet haar verweer als volgt uiteen:

"Betreffende de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en art. 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsverplichting betreffen, laat de verwerende partij het volgende gelden.

Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verwerende partij vast dat verzoeker daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St, nr. 47.940. 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar verzoeker klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is zijn toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan hij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de beschouwingen die in verzoekers uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verzoeker beroept zich op een schending van artikel 3.4 van de Verordening nr. 343/2003, dat luidt:

"4. De asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening; de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan, "

De verwerende partij ziet niet in hoe deze bepaling geschonden kan zijn.

Immers wordt verzoeker net door de bestreden beslissing op de hoogte gebracht "van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan. "

Verzoeker heeft de inhoud van deze beslissing kennelijk ook afdoende begrepen, nu hij er zich in rechte tegen voorziet en in staat is grieven te ontwikkelen tegen de beslissing.

Artikel 3.4 voornoemd werd dus ter dege gerespecteerd. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoeker meent verder dat de bestreden beslissing had dienen te vermelden wanneer 4\$ overdrachtstermijn werd verlengd, nu de termijn van 6 maanden voor de overname verlopen is. Verzoeker stelt dat "Uw Raad (niet) in staat gesteld wordt om de naleving van de termijnen na te gaan. " De verwerende partij wijst erop dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat op 12.07.2010 aan de Dublincel Polen werd meegedeeld dat de transfer diende te worden uitgesteld gelet op de zwangerschap van verzoekers echtgenote.

De termijn van overname werd derhalve ter dege verlengd en deze stukken bevinden zich ook in het administratief dossier, zodat zowel uw Raad als verzoeker hier kennis van kunnen nemen.

Verzoeker is niet ernstig waar hij beweert 'ervan uit te gaan dat België zijn asielaanvraag zou behandelen' en dergelijke meer. Verzoeker werd tijdig in kennis gesteld van het gegeven dat de Dublinprocedure werd opgestart (ten bewijze daarvan het gegeven dat verzoekers advocaat zich zelf reeds in februari tot de Dublincel heeft gericht). Verzoeker heeft nooit enige beslissing ontvangen waaruit zou blijken dat België zich alsnog bevoegd acht voor de behandeling van de asielaanvraag, quod certe non.

Verzoeker dient dan ook niet te gissen noch ergens 'van uit te gaan'. Indien verzoeker vragen heeft of hij meent dat er onduidelijkheden zijn, staat het hem vrij de bevoegde diensten te contacteren.

Uit de stukken van het administratief dossier, zowel als uit de bestreden beslissing, blijkt afdoende dat de verwerende partij de correcte procedures heeft gevolgd.

Zowel verzoeker als Uw Raad kunnen dit afdoende verifiëren op basis van de stukken van het administratief dossier. Er valt geenszins in te zien hoe het enkele feit dat de datum waarop de termijn werd verlengd, niet zou zijn vermeld in de bestreden beslissing, tot een motiveringsgebrek zou leiden.

Geen enkele verdragsrechtelijke of wettelijke bepaling voorziet zulke vereiste. De verwerende partij is gehouden de termijnen te respecteren, en uw Raad dient te kunnen nagaan of hieraan werd voldaan. In casu staat vast dat er aan de termijnen werd voldaan.

Artikel 19.4 van de E.U. Verordening 343/2003 bepaalt immers:

"4. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, berust de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend. Indien de overdracht wegens detentie van de asielzoeker niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de asielzoeker onderduikt,"

op 12.07.2010, en derhalve binnen de termijn van 6 maanden na 27.01.2010, werd de termijn verlengd.

Volledigheidshalve verwijst de verwerende partij nog naar artikel 9.1 van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 van de Commissie van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, dat voorziet in de mogelijkheid tot uitstel van de overdracht om (onder meer) gezondheidsredenen, zoals in casu :

" 1. De verantwoordelijke lidstaat wordt onverwijld in kennis gesteld van elk uitstel van de overdracht als gevolg van hetzij een beroeps- of bezwaarprocedure die opschortende werking heeft, hetzij van feitelijke omstandigheden zoals de gezondheidstoestand van de asielzoeker, de onbeschikbaarheid van het vervoermiddel of het feit dat de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken."

Er kan dan ook evenmin enige onzorgvuldigheid ten laste worden gelegd aan de verwerende partij.

In een "tweede grief" stelt verzoeker ten onrechte dat er in de bestreden beslissing niet kan verwezen worden naar de beslissing aangaande de aanvraag, o.g.v. artikel 9ter, omdat verzoeker deze heeft aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekers beschouwingen missen juridische grondslag. Deze beslissing bestaat en is uitvoerbaar tenzij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op het door verzoeker ingestelde beroep anders over zou beslissen. Door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd een deugdelijk en gemotiveerd oordeel geveld aangaande verzoekers aanvraag o.g.v. art. 9ter. De door verzoeker aangevoerde medische motieven werden onderzocht en beoordeeld, doch na grondig onderzoek, ongegrond verklaard zodat de gemachtigde zich hier in de thans bestreden beslissing wel degelijk kon op beroepen.

Verzoeker verwijst vervolgens in een "derde grief" naar medische stukken die hij heeft aangebracht op 30 september 2010, nadat de beslissing houdende het ongegrond verklaren van de aanvraag art. 9ter reeds was genomen.

Verzoeker heeft inderdaad op 30.09 stukken 'tot aanvulling van de aanvraag o.g.v. art. 9ter' overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien er echter reeds een beslissing was genomen nopens de aanvraag op grond van artikel 9ter, konden deze stukken nadien niet meer dienstig worden aangebracht.

Overigens betreft de in casu bestreden beslissing een beslissing tot weigering van verblijf met de vaststelling dat Polen de bevoegde lidstaat is voor behandeling van de asielaanvraag. Met medische redenen heeft de thans bestreden beslissing dan ook geen uitstaans.

Als verzoeker nieuwe medische elementen meent te hebben, dan moet hij de nodige stappen ondernemen indien hij wenst dat deze worden onderzocht. Voor de vaststelling dat Polen de bevoegde lidstaat is conform de Verordening 343/2003 maakt dit evenwel geen enkel verschil. De in casu bestreden beslissing betreft immers allerm minst de beoordeling van verzoekers medische toestand, zodat niet valt in te zien welke motieven dienomtrent in de bestreden beslissing hadden moeten worden opgenomen.

Verzoekers aanvraag o.g.v. artikel 9ter was niet meer hangende, zodat de door hem aangebrachte stukken in dit kader niet meer konden worden onderzocht.

Sedert de kennisgeving van de beslissing houdende de aanvraag o.g.v. artikel 9ter, weet verzoeker dat er met deze te laat aangebrachte stukken geen rekening kon worden gehouden. Niettemin heeft verzoeker kennelijk geen enkele stap ondernomen om op basis van deze nieuwe stukken enige aanvraag of verzoek in te dienen. Zijn beweringen zijn dan ook geenszins ernstig.

In een "vierde (en laatste) grief" licht verzoeker toe waarom hij artikel 3 van het EVRM geschonden acht, meerbepaald nu de medische behandelingsmogelijkheden in Polen niet zouden voldoen. Verzoeker brengt geen enkel stuk voor van deze bewering.

Verzoeker stelt het "zelf te hebben meegemaakt" en te "weten dat ze daar niet op een afdoende wijze behandeld zullen worden".

De verwerende partij merkt desbetreffend op - zoals ook wordt aangehaald in de bestreden beslissing - dat verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd aangaande het gegeven dat er in Polen al dan niet bloed werd afgenomen van hen. Verzoekers beweringen, die bovendien met geen enkel stuk worden gestaafd, dienen dan ook ten zeerste met voorbehoud te worden bejegend.

De verwerende partij merkt vervolgens op dat aan het door verzoeker bedoelde verdragsvoorschrift is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38,363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn; om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993,1, 148).

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M, wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht (Arbitragehof nr, 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr, 9567) dat liet uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art, 3 E. V.R.M, kan uitmaken, "In zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven."

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minste nu:

- verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt nopens de situatie in Polen;

- de situatie in Polen grondig werd onderzocht en er werd vastgesteld dat er geen problemen zijn voor wat betreft de medische behandeling.

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoeker is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M, zou geschonden zijn.

Verzoekers beschouwingen zijn dan ook niet ernstig en kunnen niet worden aangenomen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag ongegrond is.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Het middel kan niet worden aangenomen."

2.1.3. Artikel 3.4 van de Verordening 343/2003 luidt als volgt:

"De asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan."

Met betrekking tot de aangevoerde schending van voormeld artikel, dient te worden opgemerkt dat, voor zover het middel op dit punt een terechte kritiek bevat aangaande de vormvereisten die moeten worden nageleefd bij de praktische toepassing van de Verordening 343/2003 door het bestuur, de eventuele miskennis van dit vormvoorschrift niet automatisch moet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing

die erop gevolgd is. Zulks is enkel het geval wanneer de verzoekende partij aantoont dat die miskenning haar benadeeld heeft (RvS 26 september 2005, nr. 149 347). Het verzuim in de vorm moet bijgevolg een invloed hebben gehad op de inhoud van de uiteindelijke beslissing (RvS 23 april 2009, nr. 192 577). Daargelaten de vraag of het bestuur een tekortkoming in de informatieplicht kan worden aangewreven, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit aanleiding heeft gegeven tot een verkeerde toepassing van de Verordening 343/2003. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat zij wel degelijk op de hoogte is van de toepassing en de uitwerking van de Verordening 343/2003 in haar individuele geval, zodat zij elk belang ontbeert bij haar kritiek en het middel bijgevolg geen aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden rechtshandeling.

Voorts voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 19 van de Verordening 343/2003. Dit artikel luidt als volgt:

“1. Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname van een asielzoeker, stelt de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, de asielzoeker in kennis van de beslissing om het asielverzoek niet te behandelen en van de verplichting om de asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling.

2. De in lid 1 bedoelde beslissing wordt gemotiveerd. In de kennisgeving wordt vermeld binnen welke termijn de overdracht zal plaatsvinden en, indien de asielzoeker zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich in die lidstaat moet melden. Tegen deze beslissing kan beroep of bezwaar worden aangetekend. Dit heeft geen opschortende werking voor de overdracht, tenzij het gerecht of de bevoegde instantie, indien de nationale wetgeving daarin voorziet, naar gelang van het geval een andersluidende beslissing neemt.

3. De asielzoeker wordt overeenkomstig de nationale wetgeving door de lidstaat waar het verzoek is ingediend, na overleg tussen de betrokken lidstaten overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het overname verzoek of vanaf de beslissing op het beroep of op het verzoek tot herziening wanneer dit opschortende werking heeft.

De verzoekende lidstaat verstrekt de asielzoeker zo nodig een doorlaatbewijs overeenkomstig het volgens de in artikel 27, lid 2, bedoelde procedure goedgekeurde model.

De verantwoordelijke lidstaat laat de verzoekende lidstaat weten dat de asielzoeker is aangekomen of dat hij zich niet binnen de gestelde termijn heeft gemeld.

4. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, berust de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend. Indien de overdracht wegens detentie van de asielzoeker niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de asielzoeker onderduikt.”

5. Aanvullende regels inzake de tenuitvoerlegging van de overdracht kunnen worden vastgesteld volgens de in artikel 27, lid 2, bedoelde procedure.”

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij zich in casu niet dienstig kan beroepen op artikel 19.4 van de Verordening 343/2003 daar dit betrekking heeft op de overname van een asielzoeker, terwijl uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat in casu toepassing werd gemaakt van artikel 16.1.c van de Verordening 343/2003. Artikel 16.1.c van de Verordening 343/2003 verwijst naar artikel 20 van de Verordening 343/2003 met betrekking tot de voorwaarden voor terugname van de verzoekende partij. Artikel 16.1.c van de Verordening 343/2003 luidt als volgt:

“1. De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

(...)

c) een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”

Dit onderdeel van het middel, zo al ontvankelijk, is ongegrond.

In een tweede onderdeel stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet dienstig kan verwijzen naar de beslissing inzake haar aanvraag om machtiging tot verblijf daar ze tegen deze beslissing beroep aangetekend heeft bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad wijst erop dat de verwerende partij in haar beoordeling met betrekking tot het bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag kan verwijzen naar de motieven van de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de

Vreemdelingenwet daar deze beslissing bestaat en uitvoerbaar is tot op het moment dat zij nietig verklaard wordt. Het indienen van een beroep tot nietigverklaring, zoals de verzoekende partij in casu gedaan heeft, heeft geen schorsende werking en verhindert evenmin dat de verwerende partij de motieven van de beslissing waartegen een beroep tot nietigverklaring ingediend werd, gebruikt in een andere beslissing. Daarenboven wijst de Raad erop dat het beroep tot nietigverklaring van de verzoekende partij ingediend tegen de beslissing van 23 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond verklaard werd bij arrest van 14 januari 2011 met nummer 54 380 verworpen werd.

In een derde onderdeel van het middel stelt de verzoekende partij dat ze op 30 september 2010 een actualisatie van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend heeft. De Raad wijst er vooreerst op dat de verwerende partij op 23 september 2010 een beslissing inzake verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet genomen heeft, maar dat slechts op 4 oktober 2010 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen werd. Er dient echter te worden opgemerkt dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling en bijgevolg in principe niet verhindert dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166 626). Dit heeft tot gevolg dat de verwerende partij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in beginsel niet moet betrekken bij de motivering van de bestreden beslissing die een bevel om het grondgebied te verlaten bevat tenzij de verzoekende partij aantoont dat ze dwingende bepalingen van internationaal recht heeft ingeroepen in haar aanvraag om machtiging tot verblijf – in casu de ‘actualisatie’ ingediend op 30 september 2010 – die verhinderen dat na het indienen ervan nog een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen. In casu diende deze ‘actualisatie’ niet betrokken te worden bij het nemen van de bestreden beslissing daar de verzoekende partij vooreerst in haar “actualisatie” zelf stelde: *“In bijlage vindt u bijkomende medische dienstige informatie ter aanvulling van de aanvraag tot machtiging van verblijf gebaseerd op artikel 9ter van de wet van 15 december 2009 die op 22 maart 2010 per aangetekend brief naar uw diensten verzonden werd.”* Voorts wordt in de ‘actualisatie’ van 30 september 2010 op geen enkele wijze geconcretiseerd hoe de bijkomende medische stukken het standpunt inzake de genomen beslissing op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vermogen te wijzigen.

Wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, moet de verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem kan vormen ten aanzien van artikel 3 van het EVRM en derhalve de verantwoordelijkheid van een staat die gebonden is door het Verdrag met zich mee kan brengen wanneer er ernstige en zwaarwichtige gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in het land waarnaar hij wordt teruggestuurd een reëel risico loopt om onderworpen te worden aan behandelingen die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. In die omstandigheden omvat artikel 3 van het EVRM de verplichting om betreffende persoon niet te verwijderen naar dit land (zie EHRM, Y v. Rusland, 4 december 2008, § 75).

De betrokken staat, met name Polen is een lidstaat van de Europese Unie, een rechtsstaat en partij bij het EVRM en het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en is bovendien gebonden door de Europese migratie- en asielregelgeving. Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel dient dan ook verondersteld te worden dat Polen zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien, zal nakomen (EHRM, K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk, 2 december 2008, § 17: *“The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.”*, vrije vertaling: *“Er dient te worden vermoed dat Griekenland zijn verplichtingen die voortvloeien uit deze richtlijnen zal nakomen.”*). Het bestuur mag derhalve uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar het betrokken land dient te begeven of naar dit land kan teruggeleid worden, geen aanleiding geeft tot problemen in

verband met artikel 3 van het EVRM (zie ook J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar Volume 1, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 210).

Het voormelde vermoeden is weerlegbaar. Het is in principe aan de verzoekende partij om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 (zie EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167). Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd, is het aan de regering om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 77).

Om te beoordelen of er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een reëel risico loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Hierbij moet worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandelingen na te gaan, de te voorziene gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 78; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 128-129; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167 en EHRM, Vilvarajab e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 108 in fine).

Wat de algemene situatie in een land betreft, heeft het EHRM vaak belang gehecht aan informatie zoals opgenomen in recente rapporten van onafhankelijke internationale mensenrechtenorganisaties, zoals Amnesty International of gouvernementele bronnen (zie ook bijvoorbeeld: EHRM, Moayad v. Duitsland, 20 februari 2007, § 65-66; EHRM, Said v. Nederland, 5 juli 2005, § 54; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 67 en EHRM, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, 15 november 1996, § 99-100). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68).

In casu verwijst de verzoekende partij naar het *“Formréfugié”* om te stellen dat de gezondheidszorg voor vluchtelingen in Polen onvoldoende is. De verzoekende partij voegt hieraan toe dat ze dit in Polen zelf ook meegemaakt heeft. De verwijzing naar twee korte citaten op het *“Formréfugié”* is onvoldoende om het bovenvermelde risico aan te tonen. Het komt aan de verzoekende partij toe om in concreto aan te tonen op welke manier zij zulk een reëel risico loopt in de staat naar waar zij wordt teruggestuurd. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing gesteld dat gelet op de beschikbare medicatie en mogelijkheid tot behandeling in Polen er geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Polen. Hiervoor wordt verwezen naar *“Quality in and Equality of Access to healthcare services – country report for Poland.”* Door te verwijzen naar twee korte citaten op het *“Formréfugié”* slaagt de verzoekende partij er evenmin in om de rapporten waarop de verwerende partij zich steunt met betrekking tot de gezondheidszorg in Polen te weerleggen. Tijdens het Dublininterview verklaarde de verzoekende partij *“In Polen wilde men zelf geen bloed van mij afnemen”*. De Raad wijst erop dat dit tegenstrijdig is met de verklaringen die door de echtgenote van de verzoekende partij gedaan werden. Ze verklaarde uitdrukkelijk: *“Volgens bloedafname in Polen bleek dat mijn man en ik HIV-positief zijn.”*

De verzoekende partij verwijst ook naar arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, met name, Saadi v. Italië, Abdolkhani and Karimnia v. Turkey. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de verwijzing naar voormelde arresten zonder aan te tonen dat haar situatie gelijklopend is met deze uit de vernoemde zaken of dat in genoemde zaken een gelijkaardige beslissing getroffen werd als de bestreden beslissing. De verzoekende partij verklaart slechts dat zij tot een groep personen van Tsjetsjeense origine behoort die ernstige ziek is en die een internationale bescherming vraagt in Polen. Hiermee toont de verzoekende partij niet aan dat zij behoort tot een bepaalde groep die systematisch blootgesteld wordt aan slechte, mensonterende behandelingen, zodat zij op geen enkele wijze aannemelijk maakt waarom de verwerende partij de door haar genoemde rechtspraak in rekening diende te nemen.

Het medisch attest dat de verzoekende partij aan haar verzoekschrift toevoegt verandert niets aan hetgeen voorafgaat, daar de medische problematiek van de verzoekende partij niet betwist wordt. Uit dit attest kan evenmin afgeleid worden dat de medische behandeling in Polen niet beschikbaar is voor de verzoekende partij, zoals in de bestreden beslissing gesteld wordt.

De verzoekende partij maakt een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk.

Wat betreft de stukken, met name het sociaal verslag van het OCMW met recente medische informatie en de ondersteuningsattesten van vrienden, die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegde merkt de Raad op dat hij, in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Met het bijbrengen van deze documenten vraagt de verzoekende partij in wezen een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. Deze stukken werden daarenboven niet aan de verwerende partij overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze er ook geen rekening mee kon houden. Ten overvloede wijst de Raad erop dat deze stukken ook niet aan de verwerende partij werden overgemaakt ten tijde van de beoordeling van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is zo al ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN